

Recordem avui una escriptora que, com a tal, i en la millor tradició de l'Institut d'Estudis Catalans, era membre de la Secció Filològica. Maria Àngels Anglada tenia un triple mèrit: estimava la seva llengua i el seu país; treballava com a poeta, com a narradora i com a professora i traductora per la qualitat de la seva cultura, i no renunciava a obtenir l'excel·lència i el reconeixement internacional per a una obra que, feta en una llengua de les dimensions de la nostra, era capaç d'interessar tractant temes locals i d'interès universal. Aquesta vocació d'universalitat en català, aquest nivell d'exigència, aquest amor per la llengua i per la densitat cultural del nostre país, fan de Maria Àngels Anglada no solament una continuadora de la millor tradició clàssica grecolatina, sinó també un dels referents canònics de la literatura catalana a la fi del segle xx.

«No hi ha llengües petites» —escrivía George Steiner, un dels millors crítics i assagistes de la nostra època, en una de les pàgines del seu gran llibre *Errata*: «Cada llengua, ho sabem a ciència certa, engendra i articula una visió del món, un relat del destí de la humanitat, una estructura de formulacions del futur per a la qual no existeix facsímil en una altra estructura».

Maria Àngels Anglada se sentia dipositària d'un llegat que venia del món clàssic mediterrani. I sabia que, com diuen les sàvies paraules de Steiner, «cada dia que passa, el nombre de fórmules de què disposem per dir “esperança” disminueix. A minúscula escala, la meva condició políglota ha estat la meva major fortuna. Gràcies li siguin donades» —diu— «a Babel».

Maria Àngels Anglada tenia també aquesta fortuna de poder beure directament en moltes fonts. Com les estrelles més llunyanes, no es pot dir que hi hagi llengües mortes mentre hi hagi qui en pugui veure el besllum. La Maria Àngels Anglada renovava el foc dels clàssics. I ho feia en català. Per això, en-

cara avui, ella ens exhorta a mantenir viu el compromís amb la nostra llengua i amb la nostra cultura en aquests tres versos: «jo us demano, amics, una resposta: / Si canto aquest país que estimo amb ira / per què no puc, no podem infantar-lo?». La nostra llengua, la nostra literatura tindran crèdit, que en tenen, mentre hi hagi qui, com ella, sigui capaç de donar la vida per crear un món capaç de renéixer, amb esperança, damunt les seves pròpies mancances. Llegim-la, recordem-la.

JOAN MARIA PUJALS
Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya